

תלמודו בידו

דף לט עמוד א

א] אלו חילוקי דינים יש בין גחלת לשלהבת, לענין תחומין ומלאכת הוצאה בשבת ?

ב] אלו חילוקי דינים יש בין גחלת לשלהבת לענין הקדש, עבודה זרה, ונדר ?

ג] מהו תחומם של מים שנשאבו מן הבור או מן הנהר כיום טוב ?

א] תחומין: גחלת נידונת כרגלי הבעלים.

הדליק נר בשלהבת של חברו, מוליכו לכל מקום שבעל הנר הולך. כיון ששלהבת היא דבר אין בה ממש, ואינה קונה שביתה.

הוצאה: הוציא גחלת לרשות הרבים, חייב. הפריח שלהבת לרשות הרבים, פטור. הוציא שלהבת בקיסם או בחרס [שאין בהם שיעור הוצאה], הואיל ויש לה דבר להדבק בו, נעשית האש חשובה וחייב על הוצאתה.

ב] הקדש: הנהנה מגחלת של הקדש מעל. שלהבת של הקדש, מדרבנן אין נהנים ממנה.

עבודה זרה: גחלת, אסורה בהנאה מן התורה, שנאמר "ולא ידבק בידך מאומה מן החרם". שלהבת שהודלקה מנר של עבודה זרה, מותרת אפילו לכתחילה.

כיון שמאוסה אצל בני אדם, לא ראו חכמים צורך לגזור בה.

נדר: נדר הנאה מחברו, אסור לו ליהנות מגחלתו. ומותר בשלהבתו, כי אין בה ממש.

ג] בור של יחיד: כרגלי בעל הבור, אפילו אם אדם אחר מילא.

בור של העיר: אלפיים אמה לכל רוח מעיבור העיר והלאה.

של עולי בבל [עשויים לעוברי דרך]: למשנה כרגלי הממלא, שהם הפקר ונקנים בהגבהה. לר' יוחנן בן נורי קנו שביתה במקומם, ויש להם אלפים אמה לכל רוח.

נהר זורם: כל אדם מוליכם כרגליו, שכל דבר נייד אין לו שביתה.